

Praksisfortælling om tog og dyr i en vuggestue

”Gå væk!” Tobias hiver i det blå lokomotiv, som Søren er ved at tage fra ham. Begge drenge kigger på pædagog Berit, der er ved at sætte togskiner sammen til en togbane.

”Hov”, siger Berit til Søren. ”Lokomotivet leger Tobias lige med. Du kan sige – må jeg låne det?”

”Låne?”, spørger Søren.

”Nej”, siger Tobias.

”Nå, så må du lige vente lidt”, siger Berit, imens hun viser tegnet for vente.

”Ja, vente!”, siger Tobias, imens han også viser tegnet.

”Prøv lige at se her”, siger Berit og viser Søren et andet lokomotiv. De kigger begge på det. ”Kan du bruge det? Det er George”, siger Berit, imens hun med fingeren viser læseretningen på navnet, der står under lokomotivet.

Det kan Søren, og drengene fortsætter med at køre rundt med lokomotiverne på skinnerne, som Berit sætter sammen.

.....

Imens kommer Jesper stavrende med to dyr i hånden. Han kigger lidt forsigtigt på drengene og deres tog og togbane.

”Kom”, siger Berit og rækker hånden ud mod Jesper.

”Skal vi give dyrene en tur med toget?”.

Det skal de, og Berit hjælper Jesper med at få balanceret hunden og aben op på en togvogn.

Tobias og Søren stopper op og ser på Jesper. Nu vil de også gerne køre rundt med dyr, og Berit henter derfor dyrekassen.

”Hvilket dyr vil I have?”, spørger Berit.

”Mig vov!”, siger Søren, imens han hopper op af ned af glæde over at have fundet yndlingshunden.

”Blev du glad for at finde hunden?”, spørger Berit og smiler.

”Ja”, svarer Søren, imens han giver hunden et knus.

”Waaaaaa!”, siger Tobias og viser Berit den store flodhest med den åbne mund og de store tænder.

Så sætter Søren hunden op på en togvogn og kører rundt med den ligesom Jesper.

Men Tobias’ store flodhest falder hele tiden ned fra vognen.

”Åh nej!”, udbryder Tobias, hver gang det store dyr falder ned.

”Falder flodhesten ned?”, spørger Berit.

”Ja!”, siger Tobias frustreret.

”Skal jeg hjælpe?”, spørger Berit.

Det skal hun. Berit prøver også, og flodhesten falder stadig ned.

”Nej altså!”, siger Berit og kigger på Tobias, og de begynder at grine begge to.

”Men hvorfor falder den ned?”, spørger Berit og kigger på Tobias.

”Ja?”, spørger Tobias og kigger insisterende på Berit.

”Flodhesten er for stor”, siger Berit. ”Den kan ikke være på toget. Der er ikke plads til den. Se!”.

Berit forsøger at sætte dyret op på togvognen, og den falder ned igen.

”Stor”, siger Jesper og kigger på flodhesten.

”Vi skal have fundet et dyr, der er lille”, siger Berit. ”Kom, vi kigger efter et”.

Tobias og Berit kigger i kassen, og Tobias finder en lille abe.

”Ja, den ser lille ud”, siger Berit. ”Prøv at se, om den kan sidde på togvognen nu”.

Det kan den, og Tobias leger nu videre sammen med de andre.

.....

Så falder lille Anton over en stor elefant, og han begynder at græde.

”Av, det gjorde ondt”, siger Berit og tager ham op på skødet og holder om ham.

”Du bliver helt ked af det”, siger Berit, og så puster hun Anton forsigtigt på panden, og Antons gråd stilner af.

”Er du klar til at komme ned igen og lege?”, spørger Berit, og det er han.

.....

Så leger drengene videre med tog og dyr et stykke tid, og Berit sidder på sidelinjen og hjælper med at sætte skinner og vogne sammen.

”Nej se!”, udbryder Søren pludselig og peger mod vinduet. ”Traktor!”, siger han glad.

Jesper og Tobias stopper op og kigger. Udenfor – ikke langt fra vuggestuens legeplads – bliver der bygget en ny skole, og byggepladsen er fyldt med gravemaskiner.

”Ja, det er en gravemaskine”, siger Berit og peger.

.....

Så henter Berit iPaden, og børnene sætter sig ned, og Berit starter en app, der viser billeder og små filmklip af gravemaskiner, traktorer, cementblandere og alverdens andre køretøjer.

Og Berit peger og fortæller om hjulene, førerhus og den store skovl på gravemaskinen, og børnene skiftes til at vælge billeder og filmklip, og nogle gange må man lige vente lidt på, at det er ens tur.

Sådan fortsætter det lidt endnu. Så mister børnene interessen for iPad, tog og dyr.

Sådan er det med små børn – motivation og legetema kan hurtigt ændre sig.

Berit registrerer det – hun trækker sig lige så stille i kontakten og lader børnene suse rundt på stuen og lege selv og hoppe på madrassen.

Efter lidt tid er det spisetid, og Berit samler børnene ved bordet og gør klar til måltidet.

Kilde:

Helle Trasborg, pædagog og pædagogisk meningsdanner, 2014.